

ZAGREB

Obilježena godišnjica smrti don Mihe Demovića

Godišnjica smrti don Mihe Demovića obilježena je u ponedjeljak, 18. ožujka u dvorani »Vijenac« Nadbiskupijskoga pastoralnoga instituta u Zagrebu, a misno slavlje u 19 sati u Bogoslužnom prostoru bl. Alojzija Stepinca predvodio je zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško.

U prigodnom spomen-kolokviju u dvorani »Vijenac« voditelj programa vlč. Ivan Vučak nakon uvodne molitve pozdravio je sve nazočne te najavio nekoliko govornika koji su dali svoje osvrtne na život i djelo mo. don Mihe Demovića. O mo. Mihi Demoviću i o njegovu stvaralaštvu govorio je mo. Josip degl' Ivellio, posebno istaknuvši »kako ovo nije znanstveni skup, nego spomen-kolokvij u kojem ćemo reći nešto znanstveno, ali i ljudski«. S temom pod nazivom »Presjek stvaralaštva don Mihe Demovića«, navodeći tako uz životopis mo. Demovića, 20 njegovih muzikoloških djela, 30-ak skladateljskih djela te oko 60 harmonizacija, Degl' Ivellio je spomenuo da je don Miho Demović »potaknuo ponovno izlaženje časopisa *Sveta Cecilija* 1969. godine (3. razdoblje) i bio prvi tajnik uredništva tog časopisa«, rekavši da ga je po tome istaknuo i mo. dr. fra Izak Špralja, TOR, koji nije mogao nazočiti skupu.

Doc. dr. sc. Krunoslav Novak prisjetio se don Mihe Demovića, posebno njegovih riječi koje mu je uputio na mladoj misi. »Za don Miha Demovića mogu sa sigurnošću reći da mi je bio drag, iako se posljednjih godina nismo često susretali. Ne znam točno kako je obilježen njegov završetak života na ovome svijetu, kao ni njegove posljednje riječi. No kada se radi o don Mihi Demoviću, mogao bih reći da je čitav njegov život bio velika poruka nade i smisla oplemenjenih mudročću koju je crpio iz obične svakodnevice, iz Božje riječi i životnoga iskustva. Don

Miho je puno znao, puno je radio, ali je znao dati i povjerenje drugome i na taj način u nas usađivao sposobnost da preuzimamo odgovornost. To se događalo kad bi dao priliku nekome dirigitirati zborom, u kojem su među pjevačima bili iskusni koralisti, ili organizirati autobus i neko od putovanja kojih je zahvaljujući njegovoj upornosti bilo mnogo. Iz riječi njegove čestitke koju mi je izgovorio nastojim čuvati ono vrijedno po čemu ću ga pamtiti, a čini mi se da je to poruka koja zaslužuje biti puno šira od jedne čestitke. Na slavlju mlade mise svećenik dobiva puno čestitki koje su obilježene slavljeničkim tonom. Don Mihina čestitka bila je drugačija, on mi je pristupio i rekao ponovno nešto iz svojega ljudskoga i svećeničkoga iskustva: 'U životu ćeš često biti sam, nauči se ljepoti samoće, jer nisi sam kad je s tobom tvoj Bog. Ako prijateljuješ s njime, jedino tada ćeš znati da ti je on blizu. Moli i radi: moli i imat ćeš iskustvo Božje blizine, radi jer to oplemenjuje tebe i svijet oko tebe.' Don Miho, hvala Vam na životnim poukama i usmjerenju života prema Bogu, koje smo uz Vas kroz pjesmu, molitvu, razgovor i druženje na izvrstan način usvajali.«

U nastavku je vlč. Ivan Vučak pročitao pismo mr. sc. Anđelka Koščaka o don Mihi Demoviću, koji je iznio niz zanimljivih anegdota u kojima se s njim susretao od bogoslovije do kasnijega svećeništva.

Vlč. Dragutin Cerovečki prisjetio se don Mihe Demovića uz riječi da je on prije svega bio svećenik i »zahvalni smo na svemu što je utkao u naše svećeništvo« te se između ostaloga prisjetio i mnogobrojnih anegdota s uvježbavanja, pjevanja i putovanja na razna održavanja koncerata.

Mo. Miroslav Martinjak rekao je da je Miho Demović svojim cjelokupnim svećeničkim i glazbenim radom zaslužio gledanje lica Božjega te ostavio generacijama lijep spomenik svoga rada. »Vjerujemo da je postigao nebeska prostranstva u zagrljaju Oca nebeskoga«, rekao je vlč. Martinjak.

Preč. Zlatko Pavetić prenio je riječi s. M. Kristijane Gorjanac koja je njegovala don Miha Demovića i bila uz njega do konca njegova života. »Silno je volio i poštivao roditelje, njegove riječi 'moja majka', odjekivale bi posebnom mekoćom i toplinom. Poštovanje je gajio prema braći i sestrama, govorio bi za svoje sestre 'pet sestara kao pet vila, ne zna se koja je bolja...' U zdravoj obitelji uz sve ostale kvalitete razvio je Maestro zdrav odnos i ljubav prema radu, te osjećaj i odgovornost za talente i vrijeme. Mi smo ga doživljavali kao posebno marljivu i vrijednu osobu, gledajući ga kako cijele noći piše i stvara. Naš Maestro u razgovoru uvijek je bio jasan, svakoga bi saslušao s poštovanjem i strpljivo. Imao je svoje mišljenje o svim događajima u Crkvi, svijetu i društvu, slušajući ga vidjeli smo da je svako to mišljenje i stav protkano vlastitim životnim iskustvom i znanjem. Bolest, iako pod kontrolom, nagrizala je krhko i izrađeno tijelo našeg Maestra. Došao je dan odluke, Maestro ne želi 'radikalne' metode liječenja. Znali smo, to će biti dani trpljenja s bolovima, bez obzira na lijekove. Jednoga dana u sasvim otvorenom razgovoru o trpljenju i boli, upitala sam Maestra za naborano čelo, odgovor me je ganuo do suza. Maestro mi je kazao da kad ga najviše boli, pjeva svoju kompoziciju *Zdravo Tilo Božjeg Sina*, re-

kao je da ne uspijeva svaki put doći do kraja. Ovdje je svaki komentar suvišan! Svima nam je bilo jasno da su odbrojani dani povratka u Očev dom. Mi tužni, a Maestro hrabar, sabran, rješava svoje stvari, od dokumentacije, do organizacije prijevoza njegovih djela u Dubrovnik, velik je to posao i silni materijal... Pouzdani i uvijek maestru na raspolaganju preč. Zlatko Pavetić, sve je odradio, brižno i po točno određenim uputama, štoviše, sve bi fotografirao i donio Maestru na uvid. S udivljenjem promatrali smo kakvo je to poštovanje i suradnja, jednoga mladoga svećenika prema duhovnom ocu i subratu u svećeništvu.«

»Naš premili Maestro preselio se u vječnost 17. ožujka 2023. u 1 sat. Svi koji poštujemo i volimo mo. Miha Demovića, jasno nam je uvijek bilo, njegova želja – nama zapovijed! Nedostaje nam taj mudar i dobar čovjek! Često pomislim, što bi Maestro rekao na ovaj ili onaj problem, što bi savjetovao? I shvatim, puno nam je rekao za našu svakodnevnicu, samo moramo misliti i ne zaboravljati! Svakodnevnicu mudro živjeti s pogledom uprtim u Evanđelje i uz poklič 'Tajna vjere! Tvoju smrt, Gospodine, naviještamo, Tvoje uskrsnuće slavimo, Tvoj slavni dolazak iščekujemo!' – za koji je onako lijepu, pjevnu kompoziciju napisao naš premili Maestro!«

Nakon obilježavanja godišnjice smrti don Mihe Demovića, uslijedilo je misno slavlje u Bogoslužnom prostoru bl. Alojzija Stepinca, koje je predvodio zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško.

U svojoj homiliji biskup Šaško je povezo don Miha sa šutnjom sv. Josipa. »Kako povezujem don Miha sa šutnjom sv. Josipa? Upoznao sam ga i prvi put neposredno susreo, kao vjerujem i većina naših svećenika, kao bogoslov. Nakon njegovih brzih audicija smjestio me među pjevače našega Katedralnoga muškoga zbora, među pjevače dionica za '2. tenore'. Premda je imao prepoznatljive i upečatljive komunikacijske pristupe,

odražavao je toplinu; vidjelo se da mu je stalo i onda kada je izgovorio poneku oštru riječ. Osim toga, svidjelo mi se što je nastojao svakomu dati mjesto u Zboru, dobro znajući naše sposobnosti i nesposobnosti. Usudio se povjeriti, pratiti mladenačku izloženost. Imao je u sebi josipovski očinski duh. Još pamtim korizmeno vrijeme 1988., kada mi je dao zadaću da kao solist u katedrali otpjevam psalam *Milosrdan je i milostiv Gospodin*, što baš i ne bih ocijenio visokom ocjenom«, prisjetio se mons. Šaško te naglasio da je njemu »bilo važno da bogoslovi budu dio zbora, jer se ne radi samo o pjevanju; da žive zajedništvo, da osluškuju druge, da vježbaju i bore se, pridonose cjelini. Njegovo je vođenje zbora bio prostor širi od fascikala, jer su bili uključeni životni tonovi našega odrastanja. Kasnije, kada sam se vratio sa studija i više se bavio srednjovjekovnim rukopisima, ulazio sam s don Mihom u lijepe razgovore, u zajedničko traženje odgovora, u rasprave o njegovim zanimljivim intuitivnim pa i prenagljenim zaključcima bez dovoljnih premisa. Onaj početni bogoslovski uvid dozrijeva u meni.«

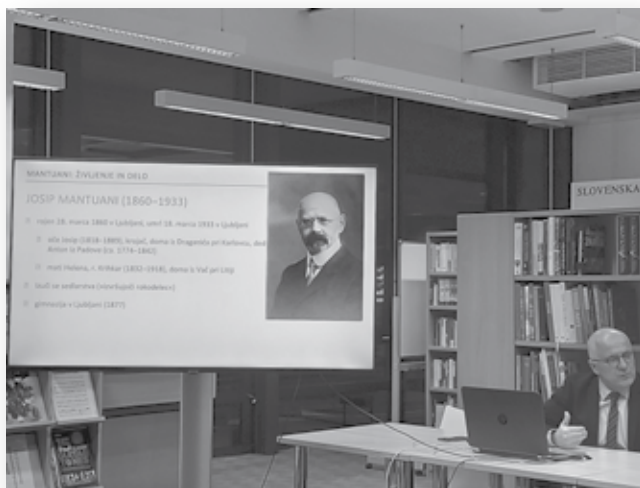
»Volio je stanke koje su zaustavljale gomilanje riječi; puno je ostalo na izrazu njegova lica, očiju, pogleda, smijeha, zabrinutosti, kritike, razočaranja. Ostao mi je u sjećanju kao čovjek otajstva šutnje i prisnosti; jednostavnosti i sigurnosti. No ta izvanjska šutnja progovarala je energijom glazbe, dirigiranja, glasnoće pjevanja. Kod njega se osjetila šutnja iz koje izranja glazba. I duhovnost. Tu zastajem, ali s napomenom da se ne sjećam da je netko poput don Miha opisao sve postaje svoga sprovoda, čuvajući tradiciju, zagrljenost s rodnim krajem i govoreći dubokom vjerom koja dohvaća sva vremena i vječnost. Tako siguran i jasan, životno, s puno ljubavi; a ljubav jest ključak koji nema dovoljno premisa; ključak u kojemu je stvarni odgovor otajstvo šutnje. Ostanimo i mi trenutak u šutnji; osluhnimo tišinu spomena u sebi,

da bi Vjerovanje sjedinilo naše živote u ljudskosti, u Crkvi, u Bogu, ne zaboravljajući da smo pozvani josipovski živjeti osjetljivost prema bližnjima, dati prostora ljepoti sna i divljenja«, zaključio je mons. Šaško.

Izvor: ika.hr

KARLOVAC

O životu i djelu Josipa Mantuanija

U Gradskoj knjižnici »Ivan Goran Kovačić« u Karlovcu 17. studenoga 2023. o životu i djelu dr. Josipa Mantuanija predavanje je održao prof. dr. Matjaž Barbo, redoviti profesor na Odsjeku za muzikologiju Filozofskoga fakulteta u Ljubljani. Predavanje je održano u okviru spomena na devedeset godina od smrti dr. Josipa Mantuanija.

Profesor dr. Matjaž Barbo predstavio je život i djelo dr. Mantuanija, počevši od osnovnih podataka o njegovu rođenju u Ljubljani 28. ožujka 1860. i smrti 18. ožujka 1933. Nakon završene javne škole, otac Josipa šalje u zanat za sedlara, ali silna želja za knjigom i znanjem vodi ga prvo u gimnaziju, potom je studirao matematiku, pravo i filozofiju, a na kraju završio na bečkom sveučilištu.

Po završetku studija i doktorata, 1893. godine, prima službu u Dunavskoj dvorskoj biblioteci u zbirci bakroreza, tri godine poslije toga uređuje glazbene ruko-

